Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΔΑΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.· Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Μαΐου 1901 | Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 19

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια).

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑ

Ποῦ ἐπήγαιναν οὕτω, καὶ ἕως ποῦ θὰ τους παρέσυρεν ἡ ἀναζήτησις; . . Ποίας πληροφορίας θὰ ἐλάμβανον εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον ; . . . Εἰς ποίαν ἀπόκεντρον καὶ μακρυνὴν πολίχνην τῆς μεγάλης χώρας κατέφυγεν ὁ συνταγματάρχης Κερμώρ, διὰ νὰ διανύσῃ ἐν ἀφανείᾳ τὰ τελευταῖα ἔτη ζωῆς τόσον εὐτυχοῦς ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ τόσον σκληρῶς συντριβείσης ἀπὸ τὴν τρομερωτέραν τῶν καταστροφῶν . . . Καὶ διὰ νὰ τον ἐπανεύρῃ, εἰς πόσους καὶ ὁποίους κινδύνους θὰ ἐξετίθετο τὸ μόνον πλάσμα, τὸ ὁποῖον τῷ ἔμεινεν εἰς τὸν κόσμον ; . .

Ἔπειτα, τὰ πράγματα δὲν ἐπήγαιναν ἕως τώρα ὅπως ηὔχετο ὁ λοχίας Μαρσιάλης. . . Ἤθελε νὰ ἔκαμνεν εἰ δυνατὸν ὁλόκληρον τὸ ταξείδιον, χωρὶς τὰ συναντήσῃ κανένα ξένον ἐπὶ νῆς ὁδοῦ του . . . Ἀλλ' ἰδοὺ πρῶτον ὅτι ἡ Μαριπάρη καὶ ἡ Γαλλινέττα εἶχον ταξειδεύσῃ ἐμοῦ . . Οἱ ἐπιβάται των συνῆψαν σχέσεις μετὰ τοῦ λεγομένου ἀνεψιοῦ του, — οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀλλέως μεταξὺ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐταξείδευαν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας. Δεύτερον,—καὶ τοῦτο ἴσως κατὰ τὴν γνώμην του ἦτο ἀκόμη σοβαρώτερον, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους ἐγνώριζε μόνον αὐτός, —κατὰ κακὴν τύχην συνήντων τώρα καὶ τοὺς δύο ἐκείνους Γάλλους. . . Πῶς θὰ ἠμποροῦσεν αὐτὸς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν σύναψιν στενωτέρων σχέσεων μεταξὺ συμπατριωτῶν; πῶς νὰ ἀρνηθῇ τὰς φιλικὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας οἱ δύο Γάλλοι ἦσαν πρόθυμοι νὰ προσφέρουν, ἕνεκα τοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ὁποῖον τοῖς ἐνέπνεεν ἡ ἐπιχείρησις τοῦ Παύλου ; . . . Καὶ πρὸς ἐπίμετρον τῆς ἀτυχίας, ἦσαν καὶ οἱ δύο συνεπαρχιῶται, Βρετανοί. . . Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡ κυρία Τύχη εἶνε πολὺ ἀδιάκριτος καὶ ἀναμιγνύεται εἰς πράγματα ποῦ δὲν την ἐνδιαφέρουν καθόλου !

Ἐν ᾧ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐσυλλογίζετο ταῦτα, αἴφνης ἡ ἡσυχία ἐταράχθη ὑπὸ ἐλαφροῦ κρότου, προερχομένου ἐξ ἀνατολῶν, κρότου ὡς ἐκ κωπηλασίας, ὁ ὁποῖος ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγίνετο δυνατώτερος.

Βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, ὁ λοχίας δὲν ἤκουσε τὸν κρότον τοῦτον, ἄλλως τε ἀσθενῆ. Ἀλλ' οὔτε διέκρινε τέσσαρας μικρὰς λέμβους, τὰς ὁποίας τὸ ρεῦμα τοῦ Μέτα προσώθει κατὰ μῆκος τῆς δεξιᾶς ὄχθης. Ἐπέβαινον αὐτῶν ἕως εἴκοσι Κουΐβαι, καὶ μόλις ἀπεῖχον τῶν πλοιαρίων διακόσια μέτρα. Ἐὰν οἱ ἐπιβάται κατελαμβάνοντο κοιμώμενοι, θὰ κατεσφάζοντο πρὶν λάβουν καιρὸν νὰμυνθῶσιν, ἀφ' οὗ ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἀφῃρημένος, δὲν ἔβλεπε τίποτε... δὲν ἤκουε τίποτε. . .

Αἴφνης, ἐν ᾧ τὰ πλοιάρια καὶ αἱ κουρτάραι δὲν ἐχωρίζοντο εἰμὴ ἀπὸ ἑξήκοντα πόδας, ἀντήχησε πυροβολισμός.

Σχεδὸν ἀμέσως, φωναὶ ἠκούσθησαν ἀπὸ τοῦ πλησιεστέρου πλοιαρίου.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ εἶχε πυροβολήσῃ, τὸν δὲ πυροβολισμόν του διεδέχθη δεύτερος, ὀφειλόμενος εἰς τὴν καραμβίναν τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν.

Οἱ δύο νέοι. — ἦτο ἤδη ἡ πέμπτη πρωϊνὴ ὥρα καὶ μόλις ὑπέφωσκεν ἡ ἠώς,— εἶχον ἐξυπνήσῃ πρὸ μικροῦ, ὅταν ὁ θόρυβος τῆς κωπηλασίας ἔφθασε μέχρι τῆς ἀκοῆς των. Προχωρήσαντες ἕως τὴν πρῴραν τῆς Μορίσκης, εἶδον τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον καὶ ἀμέσως ἐξεκένωσαν τὰ ὅπλα των κατὰ τῶν ἐπερχομένων λῃστῶν.

Τὸ σύνθημα ἐδόθη, καὶ ταὐτοχρόνως ἀμέσως εἰς ὅλα τὰ πλοιάρια ἐπιβάται καὶ ναῦται εὑρέθησαν ἐπὶ ποδός.

Οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας, μὲ τὰ ὅπλα ἀνὰ χεῖρας, ἐξώρμησαν ἀπὸ

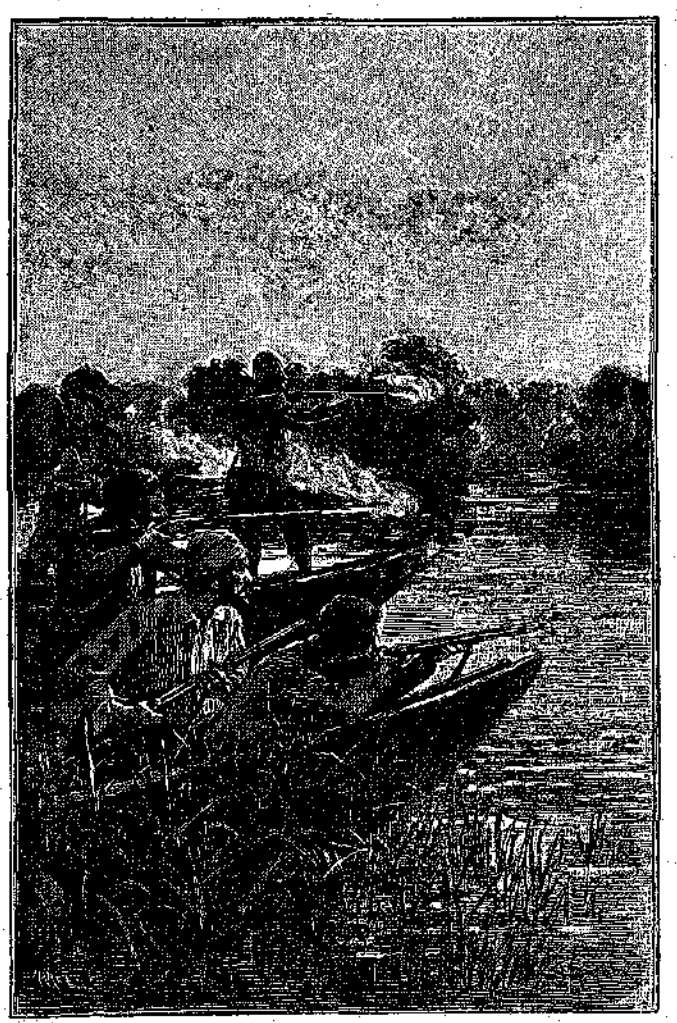

« Ὁ κ. Μιγκὲλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἀπήντησαν διὰ δευτέρας συμπυροκροτήσεως » (Σελ. 150, στήλ. α'.)

τὸ ὑπόστεγον τῆς Μαριπάρης.

Ὁ Παῦλος ἔτρεξε πλησίον τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, ὁ ὁποῖος εἶχε πυροβολήσῃ καὶ αὐτὸς τὰς κουριάρας, κράζων εἰς τόνον ἀπογνώσεως :

—Δυςτυχία μου ! δυςτυχία μου !... Ἀκοῦς νὰ μή τους ἰδῶ, καὶ νὰ τους ἀφήσω νὰ πλησιάσουν τόσον ! . . . Τὴν ἔπαθα ! . . .

Οἱ Κουΐβαι ἀνταπεκρίθησαν τότε, καὶ περὶ τὰ εἴκοσι βέλη διῆλθον ἄνωθεν τῶν πλοιαρίων. Μερικὰ ἐκαρφώθησαν ἐπὶ τοῦ θόλου τῶν ὑποστέγων, ἀλλὰ δὲν ἐπλήγωσαν κανένα.

Ὁ κ. Μιγκὲλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἀπήντησαν διὰ δευτέρας συμπυροκροτήσεως, καὶ αἱ σφαῖραι, διευθυνόμεναι ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὰ βέλη, ἐνέσπειραν εἰς τὰς τάξεις τῶν Κουΐβων τὸν πανικόν.

— Ἐμβῆτε μέσα, Παῦλε, ἐμβῆτε μέσα γρήγορα ! . . ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, εὑρίσκων ἀνωφελὲς νὰ ἐκτεθῇ καὶ τὸ παιδίον, διαρκούσης τῆς ἐφόδου ἐκείνης.

Νέον ςμῆνος βελῶν ἔφθασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἓν ἐξ αὐτῶν ἐπλήγωσε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην εἰς τὸν ὦμον.

— Καλὰ νὰ πάθω ! ἐφώναξε. Μοῦ ἄξιζε ! Ἐγώ . . . στρατιώτης . . . εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων μου, καὶ νὰ μή. . . ἄ, μοῦ ἄξιζε !

Τρίτη συμπυροκρότησις καραμβινῶν καὶ ρεβόλβερ. . . Οἱ Κουΐβαι, μὴ κατορθώσαντες ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελαν, δηλαδὴ νὰ καταλάβουν κοιμωμένους τοὺς ἐπιβάτας τῶν πλοιαρίων, δὲν εἶχον τώρα νὰ κάμουν ἄλλο, παρὰ νὰ τραποῦν εἰς φυγήν. Καὶ ἀνέκρουσαν πρύμναν. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶχον φονευθῇ, καὶ περισσότεροι εἶχον πληγωθῇ βαρέως.

Τελοσπάντων ἡ ἐπιχείρησις ἐματαιώθη καὶ αἱ κουριάραι ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸν Ὀρενόκον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΔΙΧΝΗΝ ΑΤΟΥΡΗΝ

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην,—1 Σεπτεμβρίου, — ἀπὸ τῆς ἕκτης πρωϊνῆς ὥρας, τὰ πλοιάρια ἐγκατέλειψαν τὰ ἐπικίνδυνα ταῦτα μέρη. Ἐπιβάται καὶ ναῦται διέφυγον τὴν σφαγήν, ἐκεῖ ὅπου τόσοι ἄλλοι ἔπεσαν θύματα τῶν ἀγρίων ὀρδῶν. Ἀφ' οὗ τὸ Κοινοβούλιον ἐψήφισε τὴν ἐξόντωσιν τῶν Κουΐβων,— ἐσκέφθη ὁ κ. Μιγκέλ,—μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν θὰ ἦτο πολὺ ἐνωρίς, ἂν ἤρχιζε τὸ ἔργον αὐτὸ ἀπὸ τώρα. . .

—Ἔλαβα ὅ,τι μοῦ ἄξιζε ! εἶχεν ἀνακράξῃ ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἀποσπῶν τὸ βέλος, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε ξεσχίσῃ τὸν ὦμον.

Καὶ ἡ τύφις τῆς συνειδήσεως, διότι, κατὰ τὴν φυλακήν του, ἐπεσκόπει τὸ παρελθὸν ἀντὶ νὰ συλλογίζεται τὸ παρόν, τῷ ἦτο ἀκόμη ὀδυνηροτέρα ἀπὸ τὸν πόνον τῆς πληγῆς. Ὁπωσδήποτε τὸ λάθος τοῦτο δὲν ἔξιζε τὸν θάνατον ἑνὸς ἀνθρώπου, — ἔστω καὶ στρατιώτου παραμελήσαντος τὸ καθῆκόν του, — καὶ ἤλπιζαν ὅτι ἡ πληγὴ δὲν θὰ ἦτο θανατηφόρος.

Μόλις ἐξηφανίσθησαν αἱ κουριάραι τῶν Κουΐβων, ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς στρωμνῆς τοῦ ὑποστέγου, ἔλαβε τὰς πρώτας περιποιήσεις ἐκ μέρους τοῦ Παύλου. Ἀλλ' ὅσον ἀνεψιὸς τοῦ θείου του καὶ ἂν ἦτο, ὅσον ζῆλον καὶ ἂν εἶχε, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τα καταφέρῃ μόνος του. Ἔπρεπε νὰ ἔχῃ καὶ μερικὰς ἰατρικὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας τὸ παιδίον δὲν εἶχεν.

Εὐτυχῶς, ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὡς βοτανικός, εἶχε κάμῃ καὶ ἰατρικὰς μελέτας, καὶ κάποιον κιβώτιον μὲ φάρμακα ὑπῆρχεν εἰς τὸ ὑπόστεγον τῆς Μαρίσκης. Οὕτως ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἐφάνη πρόθυμος νὰ παράσχῃ εἰς τὸν λοχίαν τὰς βοηθείας, τὰς ὁποίας ἀπῄτει ἡ κατάστασίς του, εἶνε δὲ περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐπροθυμοποιήθη ἀκόμη περισσότερον νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν συμπτώσεων τούτων ὑπῆρξεν, ὅτι ἡ Γαλλινέττα, κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τοῦ πλοῦ, ἠρίθμησε δύο ἐπιβάτας ἐπιπλέον, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν τρυφερὰν στοργήν, μεθ' ἧς ὁ Παῦλος Κερμὼρ περιέβαλλε τὸν γηραιὸν στρατιώτην.

Ἐξετάσας προσεκτικῶς τὴν πληγήν, ὁ Γερμανὸς Πατέρν παρετήρησεν ὅτι ἡ αἰχμὴ τοῦ βέλους εἶχεν εἰςδύσῃ εἰς τὴν σάρκα τρία ὑφεκατόμετρα, χωρὶς ὅμως νὰ προςβάλῃ οὔτε μῦν, οὔτε νεῦρον. Οὕτω, δὲν ὑπῆρχε φόβος ὅτι ἡ πληγὴ θὰ εἶχε σοβαρὰς συνεπείας, ἐκτὸς μόνον ἂν τὸ βέλος ἦτο δηλητηριασμένον.

Τῷόντι, συμβαίνει συχνὰ νὰ ἐμβαπτίζουν οἱ Ἰνδοὶ τοῦ Ὀρενόκου τὰ βέλη των εἰς τὸ ὑγρόν, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα κύραρον. Τὸ ὑγρὸν τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ χυμὸν μαβακάρου, — κληματίδος, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν στρύχνων, — καὶ ἀπὸ μερικὰς σταγόνας ἰοῦ ὄφεως. Τὸ ὑπόμαυρον καὶ στιλπνὸν αὐτὸ δηλητήριον μεταχειρίζονται πολὺ οἱ ἰθαγενεῖς· φαίνεται μάλιστα ὅτι ἄλλοτε οἱ ἰνδοὶ Ὀτομάχοι, οἱ ἀναφερόμενοι ὑπὸ τοῦ Οὐμβόλδου, ἔβαπτον δι' αὐτοῦ τὸν ὄνυχα τοῦ δείκτου, καὶ ἐδηλητηρίαζον τὸν ἐχθρὸν δι' ἁπλῆς χειραψίας.

Ἂν ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐπληγώθη ὑπὸ βέλους ἐμβαπτισμένου εἰς κύραρον, θὰ τὸ ἐμάνθανον μετ' ὀλίγον. Ὁ τραυματίας θὰ ἔχανε πρῶτα τὴν φωνήν, ἔπειτα τὴν κίνησιν τῶν ἄκρων, τοῦ προσώπου, τοῦ θώρακος, θὰ διατήρει δὲ μόνον τὰς διανοητικὰς δυνάμεις ἀκεραίας μέχρι τοῦ θανάτου,—ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο ἀναπόφευκτος.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ προσέχουν μήπως τὰ συμπτώματα ταῦτα ἀνεφαίνοντο κατὰ τὰς πρώτας ὥρας.

Μετὰ τὴν ἐπίδεσιν τοῦ τραύματος, ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐκῶν ἄκων ἠὐχαρίστησε τὸν Γερμανὸν Πατέρν, μετὰ βίας συγκρύπτων τὴν ἀψανάκτησίν του ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι στενώτεραι σχέσεις θὰ συνήπτοντο μεταξὺ τῶν δύο πλοιαρίων... Κατόπι περιέπεσεν εἰς ὕπνον ληθαργικόν, ὁ ὁποῖος ἀνησύχησε πολὺ τοὺς συντρόφους του.

Τότε ὁ νεανίσκος, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Γερμανὸν Πατέρν, ἠρώτησεν :

— Εἶσθε βέβαιος, κύριε, ὅτι δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον ;

— Δὲν ἠμπορῶ νὰποφανθῶ ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Πραγματικῶς, ἡ πληγὴ εἶνε μικρὰ καὶ θὰ κλείσῃ μόνη της. . . ἂν ὅμως τὸ βέλος δὲν ἦτο δηλητηριασμένον. Ἂς περιμείνωμεν, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ το γνωρίζωμεν. . .

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε, προσέθεσεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, μὴ φοβῆσθε. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης θὰ θεραπευθῇ, καὶ θὰ θεραπευθῇ γρήγορα . . Μοῦ φαίνεται ὅτι, ἂν ἐπρόκειτο περὶ δηλητηρίου, ἡ ὄψις τῆς πληγῆς θὰ ἦτο ἀπὸ τώρα διαφορετική. . .

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ νομίζω, Ἰάκωβε, ἐδήλωσεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Εἰς τὸ πρῶτον ἄλλαγμα θὰ βεβαιωθῶμεν πλέον περὶ τούτου, καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ θεῖός σας. . . δηλαδὴ ὁ λοχίας Μαρσιάλης. . .

— Ὁ Θεὸς νὰ μού τον φυλάξῃ ! ἐψιθύρισε τὸ παιδίον, τοῦ ὁποίου δύο δάκρυα κατέβρεξαν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ναί. . . ἀγαπητέ μου Παῦλε. . . ἐπανέλαβεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ὁ Θεὸς θὰ σάς τον φυλάξῃ... Αἱ φροντίδες σας... αἱ ἰδικαί μας. . . θὰ θεραπεύσουν τὸν γέροντα στρατιώτην . . . σᾶς το ἐπαναλαμβάνω, μὴν ἀπελπίζεσθε ! . .

Καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα του Παύλου Κερμώρ, ἡ ὁποία ἔτρεμεν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του.

Εὐτυχῶς, ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐκοιμᾶτο.

Οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας, —ἐν ᾧ τὰ πλοιάρια ἐπροχώρουν εἰς τὴν γραμμὴν ὑπὸ τὴν ὤθησιν ἰσχυρᾶς βορειοανατολικῆς αὔρας,—ἔλαβον ἀμέσως πληροφορίας περὶ τοῦ τραυματίου καὶ ἐξέφρασαν ἐλπίδας ὅτι θὰ ἐσώζετο. Τῷόντι, οἱ Κουΐβαι δὲν ἐδηλητηρίαζον τὰ βέλη των κατὰ κανόνα· τὸ δηλητήριον ἐκεῖνο ἦτο συχνὰ δυςεύρετον καὶ ἀπῄτει προπαρασκευὴν ὑπὸ εἰδικοῦ. Ὑπῆρχε λοιπὸν μεγάλη πιθανότης ὅτι τὸ βέλος, τὸ πληγῶσαν τὸν Μαρσιάλην, ἦτο ἀθῷον. Ὁπωσδήποτε, ἂν ἡ κατάστασις τοῦ τραυματίου ἀπῄτει ὀλίγας ἡμέρας ἀναπαύσεως καλλιτέρας, θὰ ἦτο εὔκολον νὰ σταθμεύσουν εἰς τὴν Ἀτούρην, πολίχνην ἀπέχουσαν ἑξήκοντα χιλιόμετρα

ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ Μέτα. Καὶ ἀφ' οὗ ὁ ἄνεμος ἦτο οὔριος, ἠδύναντο νὰ ἐλπίζουν ὅτι ἡ Ἀτούρη θὰ ἐφαίνετο ἐντὸς τῆς αὔριον, καὶ ὅτι μέχρι τῆς ἑσπέρας, τὰ πλοιάρια, πλέοντα ὁλοταχῶς, θὰ διήνυον τὸ ἥμισυ τοὐλάχιστον τοῦ δρόμου

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρωΐας, ὁ Γερμανὸς Πατὲρν καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐπεσκέφθησαν τὸν λοχίαν Μαρσιάλην τρεῖς-τέσσαρας φοράς.

Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ τραυματίου ἦτο καλή, ὁ ὕπνος του βαθὺς καὶ ἤρεμος.

Μετὰ μεσημβρίαν, ὅταν ἐξύπνησεν, εἶδε παρὰ τὸ πλευρόν του τὸν Παῦλον καὶ τον ἐχαιρέτισε διὰ μειδιάματος. Ἀλλ' ὅταν εἶδε καὶ τοὺς δύο Γάλλους πλησίον του, δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα μορφασμόν.

— Μήπως πονεῖτε περισσότερον ; ἠρώτησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Ἐγώ ; ! ἀπήντησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης ὡς ἂν τον προςέβαλλεν ἡ ἐρώτησις αὕτη· δὲν βαριέστε ! μιὰ τιποτένια τσαγγρουνιά . . . ἕνα βαβᾶ ἐκεῖ . . . Αὔριο δὲν θὰ φαίνεται τίποτε, καὶ μάλιστα λόγαριάζω νὰ σηκωθῶ. . .

— Ὄχι ! . . θὰ μείνετε ἐτὸ κρεββάτι, λοχία, ἀντεῖπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Εἶνε διαταγὴ τοῦ ἰατροῦ.

— Θεῖέ μου, προσέθεσε τὸ παιδίον, πρέπει νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὴν διαταγήν, καὶ σὲ ὀλίγο δὲν θὰ ἔχῃς παρὰ νὰ εὐχαριστήσῃς τοὺς κυρίους διὰ τὰς φροντίδας των.

— Πολὺ καλά . . . πολὺ καλά. . . ἐμουρμούρισεν ὁ λοχίας, ὡς μολοσσὸς πειραζόμενος ἀπὸ κυνάριον.

Ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἤλλαξε τότε τὸν ἐπίδεσμον, καὶ παρατήρησεν ὅτι ἡ πληγὴ δὲν ἦτο ἐρεθισμένη. Ἂν τὸ βέλος ἦτο δηλητηριασμένον, ἀφεύκτως ἡ ἐπενέργεια τοῦ δηλητηρίου θὰ εἶχεν ἀρχίσῃ ἤδη νὰ ἐκδηλοῦται, καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ τραυματίας θὰ εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ μερικῆς παραλυσίας.

— Ἔλα, λοχία ! . . πᾶμε καλλίτερα ! . . ἐβεβαίωσεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Καὶ σὲ ὀλίγες ἡμέρες θὰ εἴμεθα ἐντελῶς καλά ! προσέθεσεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

Ἔπειτα, ἀφ' οὗ αὐτοὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μορίσκην, ἡ ὁποία ἔπλεεν ἐκ παραλλήλου μὲ τὴν Γαλλινέττα:

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπεν ! . . ἐβρυχήθη ὁ λοχίας Μαρσιάλης, νὰ ξεχρονιάζουν ἐδῶ-μέσα οἱ δύο Γάλλοι. . .

— Τί νά σου κάμω, θεῖέ μου ; ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, θωπεύων αὐτόν. Σὺ πταῖς, ποῦ πῆγες νὰ πληγωθῇς. . .

— Ἀλήθεια, δὲν ἔπρεπε νὰ πληγωθῶ ! . . ὅλα αὐτὰ ἐγὼ τὰ πταίω . . . ἐγὼ μόνος. . . ποῦ φέρθηκα σὰν νεοσύλλεκτος. . . σὰν κωθῶνι . . . ποῦ δὲν ξέρει οὔτε νὰ φυλάξῃ σκοπός ! . .

Τὴν ὥραν καθ' ἣν τὸ ἑσπερινὸν λυκόφως ἐπεσκότιζε τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, τὰ πλοιάρια ἔφθασαν εἰς τὴν νῆσον Βιβοράλ, ὅπου θὰ διενυκτέρευον. Ἤδη ἠκούετο μακρυνὸς καὶ συγκεχυμένος ὁ θόρυβος τῶν ρευμάτων τῆς Ἀτούρης.

Ἐπειδὴ ὑπῆρχεν ἀκόμη φόβος προςβολῆς ἐκ μέρους τῶν Κουΐβων, ἐλήφθησαν ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Ὁ Βαλδὲζ δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς ναύτας του νὰ κοιμηθοῦν, παρὰ ἀφ' οὗ ὥρισεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὤφειλον νὰγρυπνήσουν τὰς πρώτας ὥρας. Τὸ ἴδιον ἔκαμαν καὶ οἱ ἄλλοι δύο κυβερνῆται. Ἐκτὸς τούτου, ἐγεμίσθησαν καὶ ἡτοιμάσθησαν ὅλα τὰ διαθέσιμα ὅπλα,—τυφέκια, καραμβίναι, ρεβόλβερ.

Εὐτυχῶς οὐδὲν διατάραξε τὴν διανυκτέρευσιν, καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἠμπόρεσε νὰ κοιμηθῇ μονορροῦφι. Τὴν πρωΐαν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, μετὰ τὰ ἀλλαγὴν τοῦ ἐπιδέσμου, ἀπεφάνθη ὅτι ἡ πληγὴ ἤρχισε νὰ κλείῃ καὶ ὅτι μετά τινας ἡμέρας θὰ ἐπουλώνετο εἰς τὴν ἐντέλειαν. Οὐδεὶς φόβος πλέον δηλητηρίου.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΒΡΑΧΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΕΛΑ νὰ σας γράψω σήμερον διὰ πολλὰ πράγματα... Ἤθελα νὰ σας ὁμιλήσω πρῶτα διὰ τὰς ἀνασκαφὰς ποῦ γίνονται εἰς τὸ Πικέρμι, τὸ διάσημον εἰς τὴν ἐπιστήμην χωρίον τῆς Ἀττικῆς. Δὲν εἶνε ἀνασκαφαὶ ἀρχαιολογικαί· εἶνε ἀνασκαφαὶ παλαιοντολογικαί. Εἰς τὸ Πικέρμι ἀνευρίσκονται ἀπολιθωμένοι σκελετοὶ ζώων παναρχαίων, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουν πλέον σήμερον, μαμμούθ, μαστοδόντων, ἰχθυοσαυρῶν, κτλ. Τὰ λείψανα αὐτὰ ἔχουν μεγάλην σημασίαν καὶ εἶνε περιζήτητα διὰ τὰ Μουσεῖα καὶ τοὺς παλαιοντολόγους,—ὅπως ὁ φίλος μας Πασῶτος, ἂν τον ἐνθυμῆσθε... Ἀλλὰ μὴ νομίσετε ὅτι δὲν ἔχομεν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν παλαιοντολόγον μας, καὶ διαπρεπῆ μάλιστα : εἶνε ὁ κ. Θ. Σκοῦφος, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ὁποίου ἐνεργοῦνται αἱ ἀνασκαφαὶ τοῦ Πικερμίου, τώρα μὲν δαπάναις καὶ πρὸς πλουτισμὸν τοῦ ἐν Λονδίνῳ Φυσιογραφικοῦ Μουσείου, ἀργότερα δὲ δαπάναις τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ πρὸς πλουτισμὸν τοῦ ἰδικοῦ μας Μουσείου.

Ἤθελα ἀκόμη νὰ σας εἴπω διὰ τὸ Πανελλήνιον Ἰατρικὸν Συνέδριον, τὸ ὁποῖον συνῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν μεγάλην Αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου διὰ τὸν θαυμάσιον λόγον, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε, κηρύττων τὴν ἔναρξίν του, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας· διὰ τὰς τόσον ἐνδιαφερούσας συνεδριάσεις του, μὲ τὰς πολλὰς καὶ σημαντικὰς ἀνακοινώσεις τῶν ἰατρῶν· διὰ τὰς ἐργασίας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν βῆμα προόδου διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπιστήμην.

Ἤθελα ἀκόμη νὰ σας γράψω διὰ τὸν συγκινητικὸν θάνατον τῶν νεοσσῶν ἀπὸ τὸ ψῦχος τοῦ ἀττικοῦ Μαΐου, διὰ τὴν ἐρήμωσιν τῶν φωλεῶν τῶν χελιδόνων, διὰ τὰ θρηνώδη κελαδήματα μὲ τὰ ὁποῖα γεμίζουν τὸν ἀέρα οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες. Δυςτυχισμένα πτηνά !...

Ἀλλ' ἀκριβῶς σήμερα ποῦ εἶχα νὰ σας εἴπω τόσα, μοῦ παραγγέλλει ἡ Διάπλασις νὰ μὴ ἐκταθῶ εἰς τὴν ἐπιστολήν μου, διότι δὲν ὑπάρχει χῶρος. Αἱ «Ἀνεψιαὶ τοῦ Κου Βῶρκε»—τί ὡραῖον ἀληθεια διήγημα ! — πρέπει νὰ τελειώσουν ἐντὸς τῆς ἑξαμηνίας εἰ δυνατόν, καί.... Τὰ λοιπὰ τὰ ἐννοεῖτε.

Δι' αὐτὸ ἠναγκάσθην σήμερον νὰ σας γράψω βραχεῖαν ἐπιστολήν. Ἐς ἄλλοτε !

Σᾶς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κου ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

ΚΑΙΣΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑΙ.

Διὰ τοῦτο τὸν ἐκύτταξαν καὶ αἱ δύο κατάπληκτοι.

— Εὐτυχῶς, εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος καὶ διὰ τοὺς τρεῖς μας, ἐξηκολούθησε. Ὥστε δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ ἐργάζεσαι, ἐκτὸς μόνον ἂν τὸ ἐπιθυμῇς σύ.

Ἡ Ἕλλη ἔτρεξε καὶ τον ἐφίλησε.

—Ὦ, ἀλλὰ ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ ! ἀνέκραξε. Ὀφείλω νὰ το κάμω, καὶ θὰ το κάμω. Ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ χρήσιμος. Ἡ κυρία Κλάρκε λέγει ὅτι ἔχω εὐκολίαν περισσοτέραν ἀπὸ τὰς ἄλλας. Νομίζω ὅτι εἶνε ἀλήθεια, καὶ εἶμαι πεπεισμένη ὅτι ἔχω καθῆκον νὰ χρησιμοποιήσω ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον τὰς πνευματικάς μου δυνάμεις ἀπαράλλακτα ὅπως ἂν εἶχα περιουσίαν, θὰ ἐθεωροῦσα καθῆκόν μου νὰ τὴν μεταχειρισθῶ οὕτως, ὥστε νὰ κάμω ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον καλόν.

Ὡμίλει μ' ἐνθουσιασμόν, διότι αἱ ἰδέαι αὐταὶ τῇ ἦσαν πολὺ προςφιλεῖς.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Ρόζα, διατί θέλεις νὰ ἐργασθῇς διὰ νὰ κερδίζῃς χρήματα, ἐπειδὴ ἔχεις ἱκανότητα μεγαλητέραν ἀπὸ πολλὰς ἄλλας. Καὶ διατί τάχα πρέπει νὰ τα μεταβάλλωμεν ὅλα εἰς χρήματα ; Ὑπάρχουν πράγματα τὰ ὁποῖα ἔγιναν μόνον διὰ νὰ μας κάμνουν τὴν ζωὴν πλέον εὐχάριστην, ὅπως τὰ ἄνθη, παραδείγματος χάριν, ὅπως τὰ φυτά, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε ὅλα χρήσιμα. Ὁ-

ταν ὁ θεῖος Ἄρχης μοῦ ἐχάρισεν αὐτὴν τὴν ὡραίαν χρυσῆν καρφίτσαν, δὲν ἐσυλλογίσθηκα νὰ την πωλήσω, δέν μου ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ την κάμω χρήματα· ἀπεναντίας, τὴν ἔχω καὶ την φορῶ καθημέραν διὰ νὰ στολίζῃ τὴν ἐνδυμασίαν μου. Εἶνε τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ βλέπω εἰς τὸν καθρέπτην, ὅταν ἐμβαίνω εἰς κανὲν δωμάτιον, καὶ εἶμαι κατευχαριστημένη διότι εἶνε ὡραία καὶ διότι μού την ἐχάρισεν ὁ ἀγαπητός μου θεῖος.

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ Ἕλλη μὲ πραότητα· ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ καλὰ τὴν παρομοίωσίν σου. Πρῶτον σὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκην χρημάτων, καί . . . .

— Ὦ, τί ἄσχημα πού το εἶπες! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, θυμωμένη. Νομίζεις ὅτι, καὶ τὴν μεγαλητέραν ἀνάγκην νὰ εἶχα, θὰ ἐπωλοῦσα ποτὲ τὰ δῶρα τοῦ θείου Ἄρχη;

Ἡ Ἕλλη ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Ὄχι, βέβαια, Ρόζα μου, ἀπεκρίθη. Ἀλλ' ἰδοὺ τί ἤθελα νὰ εἰπῶ: Ὁ θεῖος Ἄρχης σοῦ ἐχάρισε αὐτὴν τὴν καρφίτσαν διά νὰ την φορῆς, καὶ πρέπει νὰ τῳ εἶσαι εὐγνώμων καὶ τον ἐνθυμῆσαι κάθε φοράν πού την βλέπεις. Ἔ, τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ. Διατί μᾶς ἐχάρισε νοῦν, εὐφυΐαν, ἱκανότητα; διατί ἄλλο παρὰ διά νὰ τα χρησιμοποιῶμεν ὅσον γίνεται καλλίτερα, καὶ διὰ νὰ ἐνθυμούμεθα Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μᾶς τα ἐχάρισε;

— Καλὲ σὺ ὁμιλεῖς σὰν ἱεροκῆρυξ! ἀνεφώνησεν ἡ Ρόζα. Μὰ σήμερα, Ἕλλη μου, δὲν εἶνε Κυριακή· ἔπειτα, μοῦ φαίνεται σχεδὸν γελοῖον νὰ ὁμλῇ κανεὶς μὲ τόσην σοβαρότητα γιὰ καρφίτσες καὶ γιὰ ἀνοησίες!

— Ὄχι, παιδί μου, δὲν εἶνε γελοῖον, διέκοψεν ὁ θεῖος Ἄρχης, παρατηρήσας ὅτι ἡ Ἕλλη ἐσιώπα, αμήχανος κάπως ἀλλὰ μὴ μεταπεισθεῖσα, ποσῶς. Κάθε ἡμέρα εἶνε καλή, διὰ νὰ ὁμιλῇ κανεὶς περὶ σοβαρῶν πραγμάτων, ὅπως αὐτό, τὴν δὲ καρφίτσαν ἡ Ἕλλη τὴν μετεχειρίσθη διὰ νὰ κάμῃ παρομοίωσιν, διὰ νὰ ἐκφράσῃ καλλίτερα τὴν ἰδέαν της.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα· ἀρκετὰ ὅμως δὲν ὁμιλήσαμεν; φθάνει τώρα.

— Ἀκόμη μίαν λέξιν, εἶπεν ὁ θεῖος Ἄρχης· νομίζω ὅτι καὶ αἱ δύο σας παρεστήσατε κάλλιστα τὰ διαφορετικὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἔχετε, καὶ τὸν διαφορετικὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ χρησιμοποιήσετε τὰς πνευματικάς σας δυνάμεις. Καθεμία σας ἔχει σχηματίσῃ ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς της.

Κατόπιν, ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Ἕλλην:

— Εἰς ἄλλους τὰ χαρίσματα ἐδόθησαν πρὸς ἴδιον στολισμὸν καὶ πρὸς στολισμὸν τοῦ οἴκου των· εἰς ἄλλους ἐδόθησαν διὰ νὰ γίνουν χρήσιμοι εἰς σφαῖραν εὐρυτέραν. Ὁπωσδήποτε, Ἕλλη, πίστευσε ὅτι τὸ καθῆκον πηγάζει ἀπὸ τὴν θέσιν καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ὄρεξιν ἑκάστου. Εἶνε ἀνάγκη, δὲν εἶνε γοῦστο.

— Ναί, τὸ ἐννοῶ κάλλιστα, εἶπεν ἡ Ἕλλη· διαφορετικὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ κάμῃ μεγάλα λάθη.

— Δὲν θέλω νὰ εἴπω ὅτι ἔκαμες κανένα λάθος, ὑπέλαβεν ὁ θεῖος Ἄρχης· ἀλλ' εἶσαι μικρὴ ἀκόμη, καὶ διὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμη, τὸ μόνον σου καθῆκον εἶνε νὰ ὑπακούῃς.

Ὁ κ. Βῶρκε ἐμειδίασε, τελειόνων αὐτὰς τὰς λέξεις. Ἀμέσως ἡ Ρόζα ἐσηκώθη καὶ ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ γύρῳ-γύρῳ εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Εἴμεθα μικρὲς καὶ ἡ δυό, καὶ σεῖς θεῖε Ἄρχη, ἂν εἰσθε μεγάλος, δὲν εἰσθε ὅμως καὶ γέρος. Αὐτὸ τὸ ξεύρετε καλά, γιατὶ σᾶς τὸ εἶπα τόσες φορές! Ἂς μὴ κάμνωμεν λοιπὸν σὰν νὰ εἴμεθα ἑκατὸν χρονῶν. Δέν θέλω νὰ σε βλέπω ἔτσι σοβαρή, Ἕλλη!.. Ἔλα, ἔλα, τί συλλογίζεσαι; Τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας πεντακόσια, καθὼς λέγει καὶ ἡ Βριγίτα. Λοιπόν, γέλασε, γίνου χαρούμενος, καὶ ἔλα νὰ διασκεδάσωμεν!

Καὶ περιέβαλε μὲ τοὺς βραχίονας τὸν λαιμὸν τῆς φίλης της, τὴν ἐφίλησε, καὶ ὅπως πάντοτε, κατώρθωσεν ἐκεῖνο ποῦ ἤθελεν: Ἡ Ἕλλη ἐγκατέλειψε τὴν σοβαρὰν συνομιλίαν, καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τῆς Ρόζας, παιδὶ πάλιν φαεδρὸν καὶ ἀμέριμνον, ὅπως αὐτή. . .

Ὁ θεῖος Ἄρχης παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ δύο κοράσια, συλλογιζόμενος μ' εὐχαριστησιν, πόσον αἱ κλίσεις, αἱ ὀρέξεις, αἱ ἰδέαι των ἀντεπεκρίνοντο μὲ τὴν θέσιν ἑκάστης. Αἱ ἐπιθυμίαι τῆς Ρόζας ἦσαν ἀκριβῶς τοιαῦται, ὁποίας θὰ ηὔχετο νὰ εἴχεν ἡ θετή του θυγάτηρ ἡ προσφιλής του ἀνεψιά· ἐν ᾧ πάλιν αἱ ὑψηλότεραι, αἱ φιλοδοξότεραι βλέψεις τῆς Ἕλλης, θὰ την ἐβοήθουν εἰς τὸν βίον καὶ θὰ την ἐσήκωναν ἀργότερα πολύ. Ἐπίσης, τὰ προτερήματα τῆς Ρόζας ἦσαν ἀρκετὰ ὥστε νὰ την κάμνουν θελκτικὴν εἰς τὸν οἶκόν της, ἐν ᾧ τὰ προτερήματα τῆς Ἕλλης, πολὺ ἀνώτερα, ἥρμοζαν εἰς τὴν ζωήν, ἡ ὁποία τῇ ἐπεφυλάσσετο. Διότι ἡ ὀρφανή, μὴ ἔχουσα ἴδιον οἶκον, —μολονότι βεβαία ὅτι ὁ οἶκος τοῦ κ. Βῶρκε θὰ ἦτο πάντοτε ὡς ἰδικός της,—ἔπρεπε νὰ κατακτήσῃ μόνη τὴν ἐν τῷ κόσμῳ θέσιν της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΤΟ ΑΠΡΟΣΙΤΟΝ

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν συνομιλίαν αὐτήν, τὰ δύο κοράσια προσεκλήθησαν νὰ περάσουν τὸ ἀπόγευμα εἰς τοῦ Κυρίου Ὄγραδυ, τοῦ ὁποίου αἱ δύο θυγατέρες, ἂν καὶ μεγαλήτεραι ἀπὸ τὴν Ρόζαν, ἦσαν φίλαι της στεναί. Θὰ εἶχαν ἐκεῖ μάθημα χοροῦ, τσάϊ, ζωντανὰ αἰνίγματα *) κτλ. καὶ ἡ ἀπογευματινὴ θὰ παρετείνετο ἀναμφιβόλως ἕως τὰς ἀκτὼ ἢ τὰς ἐννέα τὸ βράδυ.

Ἡ Ἕλλη ἔμενεν ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ Δουβλίνον, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἐδιδάσκετο εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον. Τῆς ἤρεσεν ὅμως νὰ παρευρίσκεται καὶ κάποτε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς κανὲν βάλς ἢ εἰς καμμίαν καδρίλλιαν. Καὶ ἐπειδή, καθ' ὑψηλὴν ἐπιθυμίαν τῆς μὶς Ρόζας, τὰ δύο παιδία ἦσαν ἀχώριστα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν, εἶχε συμφωνηθῇ νὰ συνοδεύσῃ ἡ Ἕλλη τὴν φίλην της εἰς τοῦ κυρίου Ὄγραδυ.

Τὴν ἡμέραν ὅμως τῆς συναναστροφῆς, ἡ Ἕλλη ἐξύπνησε σιναχωμένη δυνατά, καὶ ἔπρεπε νὰ προφυλαχθῇ εἰς τὸ σπίτι, διότι εἶχε τὸ στῆθος κάπως ἀδύνατον καὶ ὁ καιρὸς ἔξω ἦτο ὑγρὸς καὶ ψυχρός.

Ἡ Ρόζα λοιπὸν ἀνέβη νὰ ἐνδυθῇ μόνη της. Ἐφόρεσεν ἁπλῆν ἀλλὰ κομψοτάτην ἐνδυμασίαν ἀπὸ τσόχαν στακτερὴν μὲ κυανᾶ στολίσματα, καί, ὅπως πάντοτε, τὴν καρφίτσαν πού της εἶχε χαρίσῃ ὁ θεῖος Ἄρχης.

— Βλέπεις ὅτι δέν την ἐπώλησα ἀκόμη! ἐφώναξεν εὐθύμως πρὸς τὴν Ἕλλην, εἰσερχομένη εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἔπειτα, ἀφ' οὗ ἡ Ἕλλη ἐθαύμασεν εὐγενῶς — ἀλλὰ καὶ εἰλικρινῶς,— τὴν κομψότητά της καὶ τὴν εὐμορφιάν, τὰ δύο κοράσια ἐφιλήθησαν μὲ διάχυσιν, πρὶν χωρισθοῦν.

— Ἡ Ἄννα Ὄγραδυ μᾶς περιπαίζει ποῦ φιλούμεθα ἔτσι, εἶπεν ἡ Ρόζα. Ἐνθυμοῦμαι ποῦ, ὅταν ἤμουν μικρή, τὰ λόγια της μ' ἐπείραζαν, καὶ εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ μή σε φιλήσω πειὰ ἐμπρὸς εἰς ἄλλον. Φαντάσου ἀνοησία, Ἕλλη! Ἀλλὰ ὅταν σοῦ το εἶπα, σὺ ἐσήκωσες ψηλὰ τὸ κεφάλι καὶ εἶπες ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα ἡ μεῖς, καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μας μέλῃ τί θὰ εἴπουν ἢ τί θὰ σκεφθοῦν οἱ ἄλλοι. Τότε κ' ἐγὼ ἠσθάνθην ὑπερηφάνειαν ὡς νὰ ἤμουν ἡ βασίλισσα, καὶ ἐφώναξα: Εἶμαι ἡ μὶς Βῶρκε, ἡ ἀνεψιὰ τοῦ θείου Ἄρχη, καὶ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ κάμνω ὅ,τι θέλω καὶ ὅ,τι μοῦ ἀρέσῃ, χωρὶς νὰ με μέλῃ οὔτε διὰ τὴν Ἄνναν Ὄγραδυ, οὔτε διὰ κανένα ἄλλον. . . Εἶμαι ἡ μὶς Βῶρκε, καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ καὶ θὰ μου ἀρκεῖ πάντοτε!

— Ναί, εἶσαι ἡ μὶς Βῶρκε, ἀπεκρίθη ἡ Ἕλλη, ἀσπαζομένη τὴν φίλην της. Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσα αὐτό, ὅταν σοῦ ὡμίλησα ἔτσι . . .

— Τί ἐννοοῦσες λοιπόν;

(*) Τὸ ὡραῖον καὶ διασκεδαστικώτατον παιγνίδι τῶν *Ζωντανῶν Αἰνιγμάτων*, εἰσαχθὲν πρὸ πολλοῦ καὶ εἰς τὰς ἀθηναϊκὰς συναναστροφάς, θὰ το ἐξηγήσωμεν ἴσως ἄλλοτε, διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας αὐτὸ ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως». Σ. τ. Μ.

— Ἐννοοῦσα, ὅτι καὶ οἱ πτωχότεροι, οἱ ἀσημότεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου ἂν ἤμεθα, πάλιν δὲν ἔπρεπε νὰ μας ἐπηρεάσουν τὰ περιπαίγματα τῆς Ἄννας Ὄγραδυ. Ἀφ' οὗ μᾶς ἤρεσε νὰ φιλούμεθα ἔτσι, ἀφ' οὗ ἡμεῖς δὲν το εὑρίσκαμεν γελοῖον, ἔπρεπε νὰ το κάμνωμεν, καὶ ἂς ἔλεγαν ὅ,τι ἤθελαν.

— Ἴσως, εἶπεν ἡ Ρόζα. Δὲν εἶνε ὅμως εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ βλέπῃς τοὺς ἄλλους νὰ σε περιπαίζουν. . .

— Μὶς Ρόζα, ὁ Λάρρης σᾶς περιμένει διά νὰ σας συνοδεύσῃ εἰς τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ, εἶπεν ἡ Βριγίτα, διακόπτουσα τὴν συνομιλίαν.

— Ναί, καὶ ἠξεύρω ὅτι ὁ ὑπηρέτης μας δὲν εἶνε ἡ ὑπομονὴ προσωποποιημένη, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα γελῶσα. Καλά, Βριγίτα, ἔφθασα, ἔφθασα, ἔφθασα!

Καὶ ἐφίλησε τὴν Ἕλλην ἀκόμη μίαν φοράν.

— Ἔλα, τρέξε γρήγορα, τῆς εἶπεν αὐτή, γιατὶ δὲν θὰ προφθάσῃς εἰς τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος. Ὁ χοροδιδάσκαλος θὰ θυμώσῃ, καί, ἐξ αἰτίας σου, θὰ τα βάζῃ ὕστερα μὲ ὅλας του τὰς μαθητρίας.

— Διότι δὲν θὰ ἑτοιμοῦσε νὰ τα βάλῃ μὲ τὴν μὶς Βῶρκε! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, ἐξερχομένη μετ' ἀξιοπρεπείας καὶ ὑψοῦσα ὑπερηφάνως τὴν ὡραίαν της κεφαλήν.

Ἀκολουθουμένη εἰς σεβαστὴν ἀπόστασιν ὑπὸ τοῦ Λάρρη, ἐβάδιζε πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Ὄγραδυ, χαριεστάτη καὶ εὐπετὴς ὑπὸ τὴν νέαν ἐνδυμασίαν καὶ τὸ κομψὸν ψάθινον καπέλον, τὸ ὁποῖον περιέβαλλεν ὡς πλαίσιον τὴν ξανθήν της κόμην.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας της, ἡ Ἕλλη ἐπῆρεν ἓν βιβλίον διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μοναξιάν της, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου ὁ θεῖος Ἄρχης εἰργάζετο εἰς τὸ γραφεῖόν του, εἰς τὸ Μέγαρον τῶν Δικαστηρίων. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν ὑπώπτευε κἂν τὸ ἀπρόοπτον γεγονός, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγας ὥρας ἔμελλε νὰ μεταβάλλῃ τὴν ζωὴν ἑκάστου. . .

Ὁ κύριος Βῶρκε διεκόπη εἰς τὴν ἐργασίαν του ἀπὸ ἕνα ὑπηρέτην τοῦ Ξενοδοχείου τῶν Ξένων. Ἤρχετο ἐκ μέρους ἑνὸς κυρίου, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε στείλῃ εἰς τὴν Πλατεῖαν Φιτσουίλλιαμ, ὁπόθεν τὸν ἔστειλαν εἰς τὸ Δικαστήριον. Ὁ κύριος, ἀφιχθεὶς τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ἦτο ἀδιάθετος καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑπάγῃ ὁ ἴδιος, ἀλλ' εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσῃ ἀμέσως πρὸς τὸν κ. Βῶρκε.

— Σοῦ ἔδωκε κανένα γράμμα ἢ κανένα ἐπισκεπτήριον; ἠρώτησεν οὗτος.

— Τίποτε, τίποτε, κύριε.

— Σοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του;

— Θά το ἔδωσε βέβαια εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ξενοδοχείου, ἀλλὰ ἐγὼ δέν το ἠξεύρω.

(Ἕπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.

Καθὼς σᾶς εἶπα τὴν ἄλλη φορά, ὁ Φασουλάκης ἔτρεξε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν δυστυχισμένον μαῦρον, ποῦ οἱ κακοὶ ἐκεῖνοι ἀγριάνθρωποι ἦταν ἕτοιμοι νὰ τον ψήσουν 'στὴ σούβλα.

Τί καλὰ πού τον ἐπρόφθασε! Πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἀκόμη ἂν ἀργοῦσεν, ὁ κακομοίρης θὰ ἦταν μισοψημένος.

Ὁ Φασουλάκης εἶνε πολὺ χαρούμενος γι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμε. Καὶ βέβαια, πάντα χαίρεται κανεὶς ὅταν κάμνῃ τὸ καλό.

Ἀλλὰ καὶ ὁ μικρὸς μαῦρος εἶνε ἀκόμη πειὸ χαρούμενος ἀπὸ τὸ Φασουλάκη μας. Μὰ γιὰ φαντασθῆτε λιγάκι! Νὰ κινδυνεύετε νὰ ψηθῆτε καὶ νὰφαγωθῆτε, καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν νὰ σας σώζουν!

Πίπτει εὐθὺς 'στὰ πόδια τοῦ Φασουλάκη, διὰ νὰ τον εὐχαριστήσῃ. Καὶ φαίνεται σὰν νὰ του λέγῃ:

— Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου μικρὲ ἄσπρε! Σ' εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἐγλύτωσες ἀπὸ τοὺς κακούς, ποῦ ἤθελαν νὰ με ψήσουν γιὰ τὸ δεῖπνό τους! Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, μικρέ μου ἄσπρε, εὐμορφοῦλη μου!

Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὰ τοῦ τα λέγει 'στὴ γλῶσσα τῶν μαύρων, ὁ μικρὸς ἄσπρος δὲν καταλαβαίνει κουκοῦτσι!

Ἂς εἶνε! Τώρα πειὰ ὁ Φασουλάκης-Ροβινσὼν ἔχει ἕνα σύντροφον, ἕνα φίλον, ἕνα κολλήγαν, ἐκεῖ κάτω, 'στὴν ἐρημιά, ποῦ μπορεῖ νὰ παίζῃ μαζί του, καὶ ποῦ μπορεῖ ἀκόμη νὰ τον βοηθῇ εἰς τὰ ἔργα του.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐσκέφθη νὰ του δώσῃ ἕνα ὄνομα—μὰ πολὺ εὐμορφον ὄνομα.

Πῶς νά τον ὀνομάση;
Νά τον ὀνομάση Ζήσιμον γιὰ νὰ ζήση; ἢ Γεράσιμον γιὰ νὰ γεράση;
Κανένα ἀπὸ τὰ δύο ὀνόματα δὲν του ἀρέσει.
Νὰ τον 'πῆ Παῦλον; Πέτρον; Κώσταν; Νῖκον;
Οὔφ! ὅλος ὁ κόσμος ἔχει τέτοια ὀνόματα!
Νὰ τον 'πῆ Λεωνίδαν; Ξέρξην; 'Αριστοτέλην; 'Οδυσσέα;
Ὡραῖα εἶνε αὐτὰ τὰ ὀνόματα, μὰ ἔχουν τὸ κακὸ νὰ μὴν εἶνε 'στὸ Καλαντάρι, καὶ ἔτσι ὅσοι τὰ ἔχουν δὲν γιορτάζουν ποτέ...
Ὄχι! ὁ Φασουλάκης θέλει γιὰ τὸ σύντροφό του ὄνομα εὔμορφο, ἀσυνείθιστο, καινούργιο, ὡραῖο, καὶ ποῦ νὰ γιορτάζη κηόλα.
Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ποῦ ὁ μικρὸς μαῦρος ἐσώθη ἀπὸ τὸν Φασουλάκην, ἦταν ἡ ἕκτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, δηλαδὴ Παρασκευή. Καὶ γιὰ νὰ το θυμᾶται αὐτὸ πάντα, ἀπεφάσισε νὰ τον βγάλη Παρασκευᾶν. Ἔτσι θὰ γιόρταζε κάθε Παρασκευή, δηλαδὴ πενηνταδύο φορὲς τὸ χρόνο.
Τί καλά! κανένας ἄνθρωπος δὲν γιορτάζει τόσες φορές!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΠΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ ΖΕΦΥΡΟΥ

« Ἀγαπητέ μου καὶ πανάγαθε Θεέ,

Σοῦ γράφω διότι αὔριον ἔχω τὴν ἑορτή μου καὶ διὰ νὰ σου εἰπῶ τί θέλω νὰ μου χαρίσῃς. Τὲς ἄλλες χρονιές, σοῦ ἔστελνε τὸ γράμμα ἡ μητέρα μου, καὶ ἔπειτα μοῦ ἔφερνε τὰ δῶρα ποὺ της ἔδιδες γιὰ μένα. Πέρυσι εἶχα ἐπιθυμήση πολὺ ἕνα μικρὸ μαγεράκι τῆς κούκλας, — ἄ, εἶνε τόσω εὔμορφο νὰ το παίζη κανεὶς μόνος του! — ἀλλὰ ἡ μητέρα μοῦ εἶπε μὲ ὕφος λυπητερό: « Ὁ παγκάγαθος Θεὸς δὲν σε ἤκουσε, Μίνα μου. Νὰ εἶσαι φρόνιμη καὶ ἴσως ἀργότερα . . . » Ἔπειτα ἔκλαυσε πολὺ πολύ, καὶ τότε εἶδα ὅτι ὅταν ἡ προσευχὴ τῶν παιδιῶν δὲν εἰσακούεται, ἡ μητέρα τῶν πικραίνεται πολύ.

Γι' αὐτὸ θὰ στείλω φέτος τὸ γράμμα μόνη μου. Ἐσκέφθηκα, ἐσκέφθηκα, κ' εὕρηκα τρόπον. Ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους σου ἔρχεται ἐδῶ συχνά. Τὸν γνωρίζω, γιατὶ ἄλλη φορὰ ὁ καλός μου μπαμπᾶς μοῦ διηγήθη τὴν ἱστορία του. Εἶνε ὁ Ἄγγελος ἐκεῖνος ποῦ μαζεύει σὲ μιὰ χρυσῆ κάλπη τὰ δάκρυα τῶν λυπημένων καὶ τὰ πηγαίνει 'στὸν Οὐρανό, κ' ἐκεῖ τὰ κάμνουν διαμάντια γιὰ τὴν κορώνα των.

Ὦ, τί ὡραία κορώνα θὰ ἔχη ἡ μαμμά! Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ὁ μπαμπᾶς εὑρίσκεται κοντά σου, ἐκείνη κλαίει, κλαίει κάθε μέρα!

Ὅταν ἤμουν μωρὸ παιδί, πολλὲς φορὲς ἐδοκίμασα νὰ ἰδῶ τὸν Ἄγγελο. Μιὰ φορὰ μάλιστα ἔκλαυσα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος τὸ ἐκατάλαβε ὅτι τὸ ἔκαμνα 'στὰ ψεύματα, καὶ δὲν ἦλθε... Τώρα ξεύρω ὅτι εἶνε ἀόρατος, καὶ μου φθάνει νὰ τον ἀκούω, ὅταν κατεβαίνει 'στὸ σπίτι μας. Εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτὸς κάμνει μὲ τὰ φτερούγια του ἐκεῖνο τὸν εὔμορφο κρότο ἐπάνω 'στὰ γυαλιὰ τοῦ φεγγίτη μας.

Τώρα σὲ λίγο θὰ του πῶ: Πάρε, καλέ μου Ἄγγελε, αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ πήγαινέ το 'στὸν Κύριό σου.» Καὶ θὰ βγάλω τὸ γράμμα ἀπέξω ἀπὸ τὸ φεγγίτη. Ὁ Ἄγγελος θὰ το ἰδῇ, θὰ σοῦ το φέρῃ γρήγορα καὶ θὰ με εἰσακούσῃς, Ἀλήθεια, καλέ μου Θεέ;

Ἰδοὺ τί ἐπιθυμῶ καὶ τί Σε παρακαλῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά:

Ἡ μαμμὰ νὰ εἶνε εὐτυχής. Νὰ γελᾷ ὅπως πρῶτα. Ὁ Ἄγγελος τῶν δακρύων νὰ μὴν ἔλθῃ πειά. Ἔχει πάρῃ ὡς τώρα ἀρκετὰ διαμάντια γιὰ μιὰ κορώνα. Κοντὰ 'στὴ μαμμά, ἡ μητέρες ποῦ δὲν κλαῖνε, θὰ ἐφαίνοντο ἀστόλιστες, ἄσχημες, καὶ 'στὸν οὐρανὸ πρέπει ὅλοι νὰ εἶνε ὡραῖοι.

Ἄλλη φορὰ ἑκατοικούσαμεν 'ς ἕνα λαμπρὸ σπίτι. Εἶχα, ὡραῖα φορέματα, παιγνίδια, γλυκίσματα, καὶ ἔπαιζα μπροστὰ 'ς ἕνα τζάκι μαρμάρινο. Τώρα δὲν ἔχει φωτιὰ 'ς αὐτὸ τὸ γυμνὸ δωμάτιο, ποῦ ὁ ἥλιος τὸ ἐπισκέπτεται τόσο σπάνια. Ὦ, πῶς κρυόνω τὸν χειμῶνα! Καὶ οὔτε παιγνίδια, οὔτε γλυκίσματα. Τὸ φόρεμά μου εἶνε παλιό, καὶ τὸ ψωμί μου ξερὸ καὶ μαῦρο.

Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ θὰ τα ὑποφέρω ὅσον θέλῃς, καλέ μου Θεέ, φθάνει μόνον νὰ κάμῃς τὴ μαμμὰ νὰ γελᾷ...

Χθὲς πόσον ἐζήλευσα! Στὸ ἀντικρυνό μας μπαλκόνι, ποῦ εἶνε γεμᾶτο λουλούδια σὰν κῆπος, ἐστέκετο μία κυρία. Τότε ἦλθε κοντά της τρεχᾶτο ἕνα κοριτσάκι μὲ χρυσᾶ μαλλιά, μὲ λαμπρὰ στολίδια καὶ μὲ βελουδένια ροῦχα. Ἀγκάλιασε τὴ μητέρα του, τὴν ἐφίλησε καὶ ἡ δυὸ ἐγελοῦσαν, ἐγελοῦσαν... καὶ ἐγὼ ἔκλαιγα, γιατὶ συλλογίσθηκα ἀμέσως τὴ μαμμά...

Ὦ, ἀγαπητέ μου, πανάγαθε Θεέ! Κάμε την νὰ γελᾷ ἔτσι, ὅπως πρῶτα, καὶ θὰ σου εἶμαι αἰωνίως εὐγνώμων.

Ἡ ἀγαπῶσά σε

Μίνα. »

★

Ὁ Ἄγγελος μὲ τὴν χρυσῆν κάλπην, ἔχων ἐργασίαν ἀλλοῦ, δὲν ἦλθε τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ ψαύσῃ μὲ τὰς πτέρυγάς του τὸ γυαλὶ τοῦ φεγγίτου· ἀλλ' ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος βλέπει τὰ πάντα, ἀνέγνωσε, χωρὶς νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὸν οὐρανόν του, τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μίνας.

Μικρούλης Ζέφυρος, ἔχων ἀκριβεῖς ὁδηγίας, ἐστάλη παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἐπιστολήν. Ἡ ἐλαφρὰ πνοή του ἀνύψωσε τὸ χαρτάκι καὶ το ἔκαμε νὰ πετᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὡς μικρὸν πουλάκι, ἀσυνείθιστον εἰς τὸ πέταγμα. Νά το! ἔφθασεν ὡς τὴν ἄκραν τῆς στέγης. Ἀπὸ ἐκεῖ γέρνει καὶ πίπτει πρὸς τὰ κάτω. Ἔπειτα πάλιν ἀναβαίνει ψηλὰ καὶ πάλιν πίπτει... Θὰ πέσῃ ἀρά γε εἰς τὴν λάσπην τοῦ δρόμου;

Ὄχι· πρὶν φθάσῃ κάτω, ἡ ἐπιστολή, πετῶσα ὁλονὲν καὶ στριφογυρίζουσα, σταματᾷ, ὡς πεταλούδα βαρεῖα, εἰς τὸ κιγκλίδωμα ἑνὸς κομψοῦ ἐξώστου. Πρὸς στιγμὴν ξεκουράζεται ἐκεῖ· ἔπειτα ὁ Ζέφυρος τὴν σηκόνει πάλιν καὶ την ρίπτει μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς τὸ γυαλὶ τῆς θύρας.

— Ἀ κυρία! λέγει μέσα εἰς τὸ δωμάτιον φωνὴ κορασίου. Κυττάξετε ἐκεῖνο-ἐκεῖ τὸ χαρτί, ποῦ κτυπᾷ τὴ μπαλκονόπορτα σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἔμβῃ μέσα!

— Σιωπή, ἀπρόσεκτη! ἀπαντᾷ ἡ κυρία. Κύτταζε τὸ βιβλίο σου, καὶ ἄφησε τὰ χαρτιὰ ποῦ πετοῦν!

Ἀλλὰ ἡ ἐπιστολὴ πηγαινοέρχεται, ἀνεβοκατεβαίνει, κτυπᾷ τὸ γυαλὶ μὲ τόσην ἐπιμονήν, ὥστε ἡ περιέργεια τῆς αὐστηρᾶς παιδαγωγοῦ ἀρχίζει νὰφυπνίζεται.

— Ἐπιμένεις πολὺ νὰ ἰδῇς ἐκεῖνο τὸ χαρτί, Ἀγλαΐα;

— Ὦ, ναί, ναί, Κυρία. Μοιάζει σὰν πουλάκι παγωμένο, ποῦ ζητεῖ ἄσυλον. Ἐπιτρέπετε;

Ἡ Ἀγλαΐα ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου. Ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μίνας, καὶ θερμὰ δάκρυα ἀποστίλβουν ὡς ἀδάμαντες ἐπὶ τῶν ὡραίων γαλανῶν της ὀφθαλμῶν...

— Ὦ, κυρία!.. Βλέπετε λοιπόν;

Ὁ « ἀόρατος Ἄγγελος » μᾶς φέρνει αὐτὸ τὸ γράμμα ἐκ μέρους τοῦ παναγάθου Θεοῦ. Τὸ γνωρίζω αὐτὸ τὸ παράξενο κοριτσάκι. Κάθεται ἐδῶ ἀντίκρυ, 'στὸ σπιτάκι. Ἔχει προσωπάκι κατάχλωμο, καὶ μεγάλα μάτια περίλυπα. Γιὰ μένα λέγει 'στὸ γράμμα του. Νὰ την ἐβλέπατε πῶς μ' ἐκύτταζεν, ὅταν, στολισμένη μὲ τὰ δῶρα τῶν γενεθλίων μου, ἐφιλοῦσα τὴ μαμμά, ἡ ὁποία ἐγελοῦσεν... Ἐφροῦσα τὸ βελουδένιο μου φόρεμα, τὰ κοράλια μου, τὸ βραχιολάκι μου, τὰ δακτυλίδια μου, ποῦ ἀστράφτουν τόσον εὔμορφα 'στὸν ἥλιο. Καὶ ὅμως, ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς θησαυρούς, ἕνα πρᾶγμα μοῦ ἐζήλευσε: τὸ γέλιο, τὴ χαρὰ τῆς μητερούλας μου... Ὦ, τὸ καϊμένο τὸ κοριτσάκι! ὄχι· ἡ μαμμά του δὲν θὰ κλαίῃ πειά· δὲν θέλω! δὲν θέλω!

Ἡ Ἀγλαΐα, μὲ τὸ πρόσωπον πλημμυρισμένον ἀπὸ δάκρυα, ὥρμησεν, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ, εἰς τὸ

δωμάτιον τῆς μητέρας της. Ἀνέγνωσε πρὸς τὴν κυρίαν Χρηστίδου τὴν συγκινητικὴν ἐπιστολήν, καὶ την παρεκάλεσε τόσον θερμῶς νὰ συνδράμῃ τὴν πτωχήν, ὥστε τὴν ἔκαμε νὰ της τὸ ὑποσχεθῇ.

Ἐζήτησαν ἀμέσως πληροφορίας καὶ ἔλαβον τὰς ἀρίστας. Ἀφότου ἔγινε χήρα, ἡ μητέρα τῆς Μίνας ἐζητοῦσεν ἐργασίαν, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε πουθενά. Ἐκ τούτου τὰ πελπισμένα της δάκρυα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ σπίτι της, μία ὑπηρέτρια τῆς κυρίας Χρηστίδου τὴν ἐπλησίασε καὶ της εἶπε μερικὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι μετέβαλαν τὴν ἀπελπισίαν της εἰς ἐλπίδα...

Μετ' ὀλίγον μετέβη εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέγαρον καὶ παρουσιάσθη εἰς τὴν μητέρα τῆς Ἀγλαΐας.

— Μανθάνω ὅτι ζητεῖς ἐργασίαν, τῇ εἶπεν ἡ Κυρία Χρηστίδου. Εἰξεύρεις νὰ ράπτῃς ἀσπρόρρουχα;

— Εἰς τὴν ἐντέλειαν, κυρία.

— Τότε, ἔρχεσαι ἐδῶ νὰ ἐπιμελῆσαι τὰσπρόρρουχα τοῦ σπιτιοῦ; Ἡ γυναῖκα ποῦ εἴχαμεν ἕως τώρα εἰς αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν, θὰ φύγῃ· θέλεις νὰ πάρῃς τὴν θέσιν της;

— Πῆτε ναί, κυρία! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγλαΐα, ἡ ὁποία παρευρίσκετο εἰς τὴν συνομιλίαν. Τὸ κοριτσάκι σας θὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐδῶ, μαζί σας, καὶ θὰ γίνωμεν φίλαι.

Ἡ χήρα ἐνόμιζεν ὅτι ἐνειρεύεται. Ὀλίγαι λέξεις τῇ ἐξήγησαν τὸ θαῦμα.

Ἐπιθυμοῦσα νὰναγγείλῃ ἡ ἰδία τὰ εὐχάριστα νέα εἰς τὴν προστατευομένην της, ἡ Ἀγλαΐα ἐδιάλεξεν ἀπὸ τὰ παιγνίδιά της ἕνα κουτί, περιέχον μικρὸν μαγειρεῖον κούκλας, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ ἀντικρυνὸν σπιτάκι.

Συνοδευομένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ καὶ ὁδηγουμένη ὑπὸ τῆς εὐτυχοῦς χήρας, εἰςἦλθεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον. Τί κρῦον ποῦ ἔκαμναν ἐκεῖ μέσα, μὲ ὅλον τὸν λαμπρὸν ἥλιον τῆς χειμερινῆς ἡμέρας! Ἡ Μίνα μόλις ἐμισοάνοιξε τὸν φεγγίτην, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ ἐπιστολή της ἀνεχώρησε, καὶ ἀμέσως ἐχώθη εἰς τὸ κρεβατάκι της διὰ νὰ ζεσταθῇ.

Ἡ Ἀγλαΐα ἔτρεξε καί της εἶπεν:

— Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τοῦ παναγάθου Θεοῦ. Πρῶτα· πρῶτα τὸ μαγεράκι ποῦ ποθεῖς τώρα τόσον καιρό... Ἔπειτα ἡ μητέρα σου... ἀπὸ ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ γελᾷ πάντοτε. Ἀλήθεια, κυρία;

Εἰς τὸ κατώφλιον στέκεται ἡ μητέρα τῆς Μίνας. Ἀπὸ τὴν πολλήν της συγκίνησιν κλαίει· ἀλλ' ἀπαντῶσα εἰς τὸ βλέμμα τῆς Ἀγλαΐας, τὸ πλῆρες μομφῆς, λέγει:

— Συγγνώμην! κλαίω ἀπὸ τὴν χαράν μου!

(Yette Noel)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κοκὸς μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ ἰατροῦ τῆς οἰκογενείας, ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα ἐτῶν, τοῦ ἔκαμε τὸν ἑξῆς ἐπικήδειον:

— Ὁρίστε ἐκεῖ! Καὶ μεῖς εἴχαμε ἐμπιστοσύνη σὲ γιατρὸ ποῦ πέθανε τόσω νέος!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χώστη-Σουλιώτη.

*

Ὁ μικρὸς Γιάννης ζυγίζεται. Ἀλλὰ τὴν ὥραν ποῦ εἶνε ἐπάνω εἰς τὴν πλάστιγγα, ἐνθυμεῖται ὅτι φορεῖ τὸ καπέλλον του.

— Μπᾶ! λέγει, αὐτὸ εἶνε βάρος περιττόν.

Καὶ ἐξάγει τὸ καπέλλον καὶ τὸ θέτει ὑπὸ τὴν μασχάλην του.

Ἐστάλη ὑπὸ Πελίου Δ. Ἰωαννίδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΗΝ ἑξῆς ὡραιοτάτην ἀληθῶς ἐπιστολὴν μοῦ ἀπηύθυνε τὸ πτωχὸν παιδίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖον ἐνέγραψε συνδρομητὴν ἡ *Νοσταλγοῦσα Ἑλληνίς*: « ... Ἀπὸ πόσον καιρὸν σ' ἐλαχταροῦσα! Ἂν ἤξευρες μὲ πόσον πόθον σ' ἐπερίμενα, θὰ ἐπέτας πολὺ γρήγορα εἰς τὸ πτωχικόν μας καὶ θὰ μ' ἐγέμιζες ἀπὸ χαρά. Ἀλλὰ φαίνεται, θὰ ὁμοιάζῃς τὴν μητέρα μου, ἡ ὁποία ἂν καὶ με ἀγαπᾷ, δὲν εἰμπορεῖ ὅμως νὰ πέταχθῇ νὰ με εὕρῃ, ἐπειδὴ μᾶς χωρίζει ἡ Μαύρη Θάλασσα. Ἔχει λοιπὸν ἡ μητέρα μου ἀνάγκην ἀτμοπλοίου διὰ νὰ ἔλθῃ Ἐπίσης καὶ σὺ εἶχες ἀνάγκην τῆς ἐλαφρᾶς καὶ πτερωτῆς ψυχῆς τῆς *Νοσταλγούσης Ἑλληνίδος* διὰ νὰ ἔλθῃς ἕως ἐδῶ. Ἡ ψυχὴ λοιπὸν τῆς εὐγενοῦς κόρης, (τὴν ὁποίαν ἴσως ποτὲ νὰ μὴ γνωρίσω) ἤπλωσε τὰ κατάλευκα πτερά της καὶ σε ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον, ὡς ὁ χρυσόμαλλος κριὸς τὸν Φρίξον μὲ τὴν Ἕλλην. Καὶ τώρα πῶς νὰ εὐχαριστήσω τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*; Τὰ πτηνά, ὅταν λαμβάνουν τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, τὸν εὐχαριστοῦν μὲ τὸ ᾆσμα των, διότι δὲν ἔχουν νὰ του δώσουν τίποτε ἄλλο ἀντάξιον. Ἐγὼ δὲ εἰς τὴν καλὴν κόρην, τὴν τόσον εὐγενῆ, στέλλω μὲ τὸ ἀεράκι τοῦ Βοσπόρου τόσα εὐχαριστῶ, ὅσα οἱ χριστιανοὶ ἀνεκαλάλαξαν *Χριστὸς Ἀνέστη*. Θὰ ἔχῃς τὴν καλωσύνην, ἀγαπητὴ Διάπλασις, νὰ τῆς τὰ εἴπῃς ἐκ μέρους μου; Μὴ λησμονήσῃς καὶ τὸ *Πῶς-με-λένε*. Εἶνε πολὺ καλὸ παιδί. Τὸν εὐχαριστῶ καὶ ἐκεῖνον διὰ τὴν σύστασιν...» Καὶ τώρα τί λέτε; Ἡ *Νοσταλγοῦσα Ἑλληνὶς* δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεται, ποῦ ἐξ αἰτίας της ἀπεκτήσαμεν τόσω καλὸν φίλον;

Ἄ, μὰ εἶσαι πάρα πολὺ περίεργος. *Πέτρα Σκαρδάλου!* Ὁρίσε ἐρώτησις: «Δέν μου λέγεις, Διάπλασές μου, ἀπὸ ποῖον ἄραγε ἔμαθεν ἡ Βασίλισσά μας διὰ τὴν Γιαγιὰν τῆς Διαπλάσεως, καὶ την ἐπροσκάλεσεν εἰς τὸ Παλάτι;» Δὲν ἤθελα νὰ σου ἀπαντήσω, διὰ νὰ μὴν εἶσαι τόσον περίεργος· ἀλλ' ἡ Κική μὲ παρεκάλεσε τόσον νὰ σ' εὐχαριστήσω, ὅπως τὴν εὐχαρίστησες καὶ σὺ μὲ τὰ γραμματόσημα, ὥστε τῆς ὑπεσχέθην νὰ το κάμω. Μάθε λοιπὸν ὅτι ἡ Βασίλισσά μας ἤκουσε διὰ τὴν Γιαγιὰν ἀπὸ τὴν κόρην της, τὴν Κανσταματίναν Ἀρ. Κουρτίδου, ὅταν πρό τινος ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Μεγαλειότητά της. Ἔ, εὐχαριστήθης τώρα;

Πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἔκθεσις τῶν ἐνευπώσεών σου ἀπὸ τὸ χωριό, *Σιναχωμένε Πορτικέ*. Μοῦ γράφεις διὰ τὸ τετρατάξιον Σχολεῖον τοῦ χωρίου ὅτι δὲν λαμβάνει «Διάπλασιν» καὶ θέλεις νὰ το συστήσωμεν εἰς τοὺς φιλοπτώχους. Μακάρι νὰ εὑρίσκετο κανεὶς νὰ στείλῃ ἑπτὰ δραχμὰς, διὰ νὰναγνώσκουν οἱ πτωχοὶ μαθηταὶ τὸ περιοδικόν μας! Ἀλήθεια πῶς πάει τὸ σνάχι; Μὲ ρωτοῦν, ξεύρεις, ἕνα σωρό...

Ταϋγέτη Μουχτοπούλου, νέα μου φίλη, εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τὴν γνωριμίαν σου, διότι φαίνεσαι πολὺ καλὸ κορίτσι. Βεβαίως σοῦ ταιριάζει ἓν εὔμορφον ψευδώνυμον, καὶ ὅταν θὰ μου ξαναγράψῃς, θὰ το διαλέξῃς μόνη σου.

Ἡ *Ἀνεμοζάλη* «συνιστᾷ εἰς τὴν εὐσπλαχνίαν τῶν συνδρομητῶν μου μίαν πτωχὴν κόρην ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ πολὺ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ συνδρομήτρια· ἀλλὰ οἱ πόροι της δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ ἐγγραφῇ, διότι ναὶ μὲν ἐργάζεται πολύ, ἀλλὰ μὲ ὅσα κερδίζει μόλις συντηρεῖ τὴν πολυμελῆ της οἰκογένειαν ...» Τί συγκινητικόν! Νὰ ἰδοῦμεν, θὰ εὑρεθῇ κανεὶς νὰ την ἐγγράψῃ;

Χαίρω πολύ, *Πατραϊκὲ Πόλτε*, ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ τόσας φίλας μου εἰς τὴν Κεφαλληνίαν καὶ εἶδες τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ ἔχουν δι' ἐμέ, ἀφ' οὗ δὲν ἐγίνετο ὁμιλία πουθενά, χωρὶς νὰναφέρεται καὶ τὸνομά μου. Ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις καὶ σου ἀναγγέλλει ὅτι τάχιστα θὰ ξαναρχίσῃ τὰς «Κωμικοτραγικὰς Ἱστορίας», τὰς ὁποίας ἀνέβαλε μὲ τὴν φασαρίαν τοῦ γάμου.

Μαγικὴ Εἰκὼν [Ε] πάρα πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ λυποῦμαι ποῦ μ' ἐστέρησες τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας αὐτῆς τῆς εὐχαριστήσεως. Ἂν δὲν ὑπῆρξες τυχηρὰ εἰς τὸ ξεσπάθωμα, δὲν ἦτο λόγος νὰ μή μου γράψῃς!.. Ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητής.

Πενθοῦσα Καρδίαν ἔχεις μέγα λάθος· καὶ πολὺ σὲ ἀγαπῶ, καὶ τὰ τετράδια ποῦ στελλεις εἶνε ὡραιότατα. Αἱ Πληροφορίαι δὲν δημοσιεύονται πάντοτε ὅλαι· μένουν πολλαὶ ἀπέξω, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ χῶρος.

Ἀγάπη τῆς Νεότητος, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Σήμερον ἐκλέγω καὶ διὰ τὴν νέαν μας φίλην.

Ἀκτὶς τῆς Ἐλευθερίας, χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλλίστας διαθέσεις. Ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομήτρια. Ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα τὸν ἀδελφόν σου καὶ τον ἀσπάζομαι.

Καὶ ἡ *Χαριτωμένη Μουρίτσα* μοῦ συνιστᾷ μίαν πτωχὴν ἀλλ' εὐφυεστάτην συμμαθήτριάν της, ἀπὸ τὴν Κόρινθον, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὑρεθῇ κάποιος πλούσιος νὰ την ἐγγράψῃ. Νὰ ἰδοῦμεν!

Νὰ τες χαρῆς τὲς ἑπτὰ γάτες σου, *Βίγλα* [ΕΕΕ]. Μὰ τί ἔξυπνον αὐτὸ τὸ γράμμα! Κρῖμα νὰ μὴν ἔχω τόπον νὰ το δημοσιεύσω, διὰ νὰ μάθουν καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅτι τὰ ψευδώνυμά των τὰ ἔδωκες εἰς γατίτσες... Μοῦ ἤρεσαν καὶ οἱ στίχοι σου:

Γάτες μου ἀγαπημένες νᾶσαστε πάντα καλὰ
Καὶ νὰ τρώγετε αἰωνίως ποντικάκια παχυλά.
Νά μου ζῆστε χίλια χρόνια ὅπως τώρα εὐ-
[*τυχισμένες*
Καὶ νὰ εἶσθε ἡ χαρά μου, γάτες μου ἀγα-
[*πημένες.*

Ὁ κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος (Φαίδων) εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας ὅσους τῷ διεβίβασαν δι' ἐμοῦ τὰ συγχαρητήρια των καὶ τὰς εὐχὰς διὰ τὸν γάμον του. Πρὸ ὅσους δὲ τῷ ἔγραψαν ἀπ' εὐθείας, ἀπαντᾷ ἰδιαιτέρως. Πληροφορεῖ ἐπίσης τοὺς συνδρομητὰς τῶν « Διηγημάτων » ὅτι ἡ ἐκτύπωσις τοῦ βιβλίου προβαίνει τάχιστα, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶνε ἕτοιμον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Βασιλέα τῆς Νυκτὸς* (Β Β. αὐτὸ ἐξέλεξα) *Φάρον τοῦ Λεάνδρου* (Α. Τ. ἐγκρίνω τὸ πρῶτον) *Νεάνιδα τῆς Θαλάσσης* (αὐτό, καὶ χωρὶς ἀρχικά) καὶ *Καλλιτεχνικὴν Γραφίδα* (Μ. Β. τὰ ἄλλα δὲν ἦσαν ἐλεύθερα.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ *Ἀκτὶς τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Ὡραίαν Ἑλλάδα* (εἰ δυνατὸν μὲ τὸνομά της)—ἡ *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν* μὲ τὸν *Λύθέντην τοῦ Μωρέως*, *Σμυρνηοπούλαν*, *Συννεφώδη Ἡμέραν*, *Παρθενῶνα* καὶ *Ὑπερήφανον Λέοντα* (μὲ τὰ ὀνόματά των, ἂν θέλουν)—ὁ *Σιναχωμένος Πορ-*

τικὸς μὲ τὴν *Παρθένον τῶν Δασῶν* — τὸ *Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ* μὲ τὸν *Ἑλληνομαθῆ Ἀμερικανόπαιδα* (καὶ διατί δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπιστολήν του;) *Καρδίαν* ὑπὸ *Πέτραν*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Προκυμαίαν Σμύρνης* (μὲ τὸ ὄνομά της.) — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτρειαν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* — ἡ *Ἀποπτᾶσα Ἐλπὶς* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Μέλλοντα Δόκιμον*, *Ἄστρο Κάρβουνο* καὶ *Ἀρχιτυμπανιστήν* — τὸ *Μαραμένον Φύλλον* μὲ τὸν *Ἱππότην τοῦ Ἀστέρος*, *Υἱὸν τῆς Νυκτός*, *Χλωρίδα τοῦ Ζεφύρου* καὶ *Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην* — τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τῆς Δίρφης* καὶ *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* — ὁ *Ἥρως τοῦ Σουλίου* μὲ τὴν *Μικρὰν Ἰάτρισσαν* — ἡ *Τσιγγαρέλλα* μὲ τὸν *Μικρὸν Ἀθηναῖον*, *Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων* καὶ *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὴν *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Θάλασσαν τῆς Ἄνδρου*, *Χλόην τῆς Θαλάσσης* καὶ *Θαλασσοπούλαν* — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὸ *Κορινθιακὸν Ἄσμα*, *Πειραϊκὴν Αὔραν*, *Ἔαρ* καὶ *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* (ἐπ' ἀνταλλαγῇ καὶ τῶν ὀνομάτων, ἂν θέλουν) — ὁ *Πατρεὺς Βαρκάρης* μὲ τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*, *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* καὶ *Ἑλληνικὴν Ψυχήν* — ἡ *Ἑλληνικὴ Ψυχὴ* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* (τοῦ ὁποίου ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα.) *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου*, *Ἄνθος Ἀνθέων* καὶ *Τί με μέλει* — τὸ *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* μὲ τὸν *Νυκτοκόρακα Λύραν τοῦ Ἀρίονος* καὶ *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* — ἡ *Ἀνεμοζάλη* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν* καὶ *Εὐέλπιδας* — τὸ *Κρητικὸν Κάπταρον* μὲ τὴν *Σεμνὴν Κόρην* (μὲ τὸνομά της) — τὸ *Παραδείσιον Πτηνὸν* μὲ τὸ *Κεντρὶ* καὶ *Λευκὴν Καμέλιαν* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των) — ἡ *Χιονοσκεπὴς Δίρφη* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τοῦ Παναγαϊκοῦ*, *Θεαγένην*, *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Ὡραίαν Ἑλλάδα* καὶ *Χιονιαμένον Μάϊον* — ὁ *Πατραϊκὸς Κόλπος* μὲ τὸ *Νυχτολούλουδο* — ὁ *Παρδαλὸς Γάτος* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* (μὲ τὸνομά της.)

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν* (ὡραῖα τὰ νέα μοῦ ἤρεσαν περισσότερον καὶ ἀπὸ τὰ πρῶτα·) *Ἀνεμώνην* (ἐπέρασε τὸ μάτι· ἀσπάζομαι καὶ τὴν *Ὡραίαν Τεργέστην*·) *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* (αἱ λύσεις λαμβάνονται τακτικά·) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (ἡ ὁποία φέτος πρώτην φορὰν ἀνταλλάσσει Μικρὰ Μυστικά, τὰ εὑρίσκει δὲ πολὺ διασκεδαστικά·) *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν Πρωτομαγιάν·) *Μαρίαν Κ. Πολέμη*, *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* (μὴν ἀνησυχῆς· θὰ φροντίσωμεν· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶ.ε φίλος μου, ἀλλ' ἔχει καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ·) *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα* (δεκτὰ·) *Μαραμένον Φύλλον*, *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* (σοῦ ἔστειλα ἓξ δελτάρια· ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαρίστησεν ἰδιαιτέρως· τὰ ἔλαβες ὅλα;) *Δημήτριον* καὶ *Σπυρίδωνα Α. Θεριανὸν* (ἔχει καλῶς·) *Ἥρωα τοῦ Σουλίου* (ἔστειλα·) *Μακαρίαν* (ἐλπίζω, ὅτι ἡ μικρὰ κακοδιαθεσία ἐπέρασεν·) *Τσιγγαρέλλαν* (ἡ ὁποία ὀσάκις διέρχεται ἐκ τοῦ Γραφείου μου, καταλαμβάνεται ὑπὸ συναισθήματος, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀδύνατον νὰ μοῦ περιγράψῃ·) *Ἀνδρέαν Γ. Καμῆλον* (δὲν πειράζει· ἀλλὰ διατί παρέλειψες τὸ ψευδώνυμόν σου;) *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου* (ὄχι, δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον· ἀλλὰ καὶ ἂν το εἶχε, νομίζεις ὅτι εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ το εἰπῶ;) *Πτερόσσαν Ἑρμῆν*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου* ([Ε] πραγματικῶς, πρῶτα- πρῶτα ἔλαβα τὰ πρωτομαγιάτικα ἄνθη σου καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς· ὡραία ἀπήντησες εἰς τὸν θεῖόν σου·) *Κόρην τῶν Ἄλπεων*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (πολὺ μ' ἐχαροποίησεν ἡ εἴδησις· αἱ λύσεις ἐκεῖναι δὲν ἐλήφθησαν, καὶ εἰμπορεῖς νὰ τας ξαναστείλῃς·) *Ὄλπιν τὸν Γριπέα* (δὲν πειράζει ἀλλὰ διατί ἔγραψες τόσον ὀλίγα καὶ ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν;) *Μινώταυρον* (ἀσπάζομαι καὶ τὰ δίδυμα·) *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* (ἔκαμες πολὺ καλά·) *Πατρεὺν Βαρκάρην*, *Βιολέτταν τοῦ Χελμοῦ* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· εὔχομαι νὰ γίνῃ ὁ μπαμπᾶς ἐντελῶς καλά·) *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* (ἔστειλα·) *Κρητικὸν Κάστανον*, *Παραδείσιον Πτηνὸν* (σ' εὐχαριστῶ παρὰ πολὺ· ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν θὰ ἠμπορέσῃς νὰ ξεσπαθώσῃς τόσους, διότι εἰς τὴν Ἄνδρον πλεῖστοι εἶνε συνδρομηταί μου·) *Οὐρανίαν Νικηφόρου*, *Παρδαλὸν Γάτον* (φαντάζομαι τί θὰ ἔγινε! ὀργὴ λαοῦ, ὀργὴ Θεοῦ!) *Ἐλπίδα Κόσμου* (ἔστειλα· ὁ κ. Παπαδόπουλος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν ἐκτίμησίν σου τὴν μεγάλην, ἡ ἰδέα σου ὅμως διὰ πολλοὺς λόγους, εἶνε ἀπραγματοποίητος·) *Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· τὰ Μ. Μυστικὰ δημοσιεύονται πάντοτε μὲ τὴν σειρὰν καὶ ἀναλόγως τοῦ χώρου.) *Παρήγορον Ἄγγελον* (ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε καὶ φέτος συνδρομήτρια· τὴν πρότασιν ἐκείνην περὶ ἀλληλογραφίας εἰμπορεῖς νὰ δεχθῇς, διότι ἀλλέως οὔτε θὰ τὴν ἐδημοσίευα βλέπεις, τὸ γένος τοῦ ψευδωνύμου ἀπατᾷ καμμίαν φορὰν) *Πικραμένην Κυρδούλαν* (ἔστειλα·) *Ποντικόν* (ὁ ὁποῖος «θὰ προσπαθήσῃ νὰ γίνῃ τοιοῦτος, ὥστε πάντοτε νὰ κοιμᾷ ἐπαίνους ἐκ μέρους μου, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ὡς τὴν μεγαλητέραν του ἀμοιβήν·») *Ἐρυθρὰν Μελάνην* (οὔτε ἔχω γραμματόσημα, οὔτε πωλῶ· ἡ Κική τὰ μαζεύει ὅλα·) *Χρυσὸν Ψαράκι* (ναί·) *Κοκορόμυαλην* (ἂν ἔμαθαν πολλοὶ τὸ ψευδώνυμόν σου, ἠμπορεῖς νὰ τὸ ἀλλάξῃς· [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Μέλλουσαν Καλόγηραν* (κ' ἐγὼ ἤθελα πολὺ νὰ βραβευθῇς καὶ νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών σου· ἀλλ' αὐτὸ ἀπὸ σὲ μόνον ἐξαρτᾶται·) *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* (ἡ παραδρομὴ μόνον εἰς τὴν Ἀπόδειξιν· εἰς τὸ βιβλίον τὸνομά σου εἶνε γεγραμμένον σωστά·) *Χιακὴν Μαργαρίταν* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλω τόσον καλὸν φίλον·) *Ψεύτικο Τριανταφυλλάκι* (εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ·) *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* (εἶδες ὅτι τὸ ζήτημα ἐλύθη· ὅμως τὸ βιβλίον τοῦ Φαίδωνος δὲν θὰ εἶνε δεμένον, ὅπως νομίζεις, οὔτε θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ συνδρομητοῦ ἀπέξω, ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς ἰδιαιτέραν σελίδα· νὰ ἰδῇς τί ὡραῖον ποῦ θὰ εἶνε!) *Κατσαρομάλλων* (ὄχ, τί ἔπαθα! ἀνακατεύθηκε μὲ τὰς λύσεις τὸ γράμμα σου, καὶ μόλις σήμερα τὸ εὗρα!.. σὲ συγχαίρω διὰ τὸν ἀδελφόν σου· μὲ τὸ δίκηο σου ὑπερηφανεύσαι δι' αὐτόν·) *Νέμον* (πολὺ εὐχαρίστησαν τὸν κ. Φαίδωνα αὐτὰ ποῦ γράφεις·) *Ροδοφωτισμένην Δύσιν*, *Ἀντιγόνην*, *Μονογενῆ*, *Ἄνθος τῆς Περθόδου* (ἔστειλα·) *Πολίχνην τῆς Νάξου* (ἔννοεῖται καὶ τὰς λύσεις μαζί·) *Ξενιτευμένον Σιγωπέα* (ἔλαβα τὰ τέσσαρα τετράδιά σου, ἀλλὰ μόνον τὸ ἓν εἶχε δεκάλεπτον γραμματόσημον, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ τὰ τέσσαρα·) *Ἐλικῶνα* (ἔστειλα·) *Ροδόχρουν Μηλέαν*, *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *1ην Μαΐου* θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Ἰουνίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἐν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

189. Δεξιγριφος.

Ἓν ἐπίρρημα κοινὸν
Παρευθὺς θ' ἀποτελέσῃς,
Δύο ἀριθμητικὰ
Ἐὰν εὕρῃς καὶ συνδέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συναγωμένου Ποντικοῦ.

190. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα καὶ ἀντωνυμίαν ἂν ἑνώσῃς
Ἕνα αἴσθημα κακὸν θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τῆς Κερκύρας.

191. Ἀναγραμματισμός.

Τόπο! τόπο καὶ γιὰ μένα,
Γιατὶ ἔρχομαι μ' ὁρμή,
Κι' ἂν πετύχω καὶ κανένα,
Θὰ πεθάνῃ 'στὴ στιγμή...
Κίνησες τὰ γράμματά μου;
Γιὰ ἰδὲς μεταβολή!
Παραιτῶ τὰ θύματά μου,
Κ' εἶμαι πλέον ἡ ζωή!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πικραμένης Καρδούλας.

192. Κυβόλεξον.

1. Σύνδεσμος εἶναι ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησί σου.
2. Ἐγὼ δὲ εἶμαι ποταμὸς εἰς τὴ μεγάλη Ἀσία.
3. Ἐμὲ θὰ εὕρῃς εὐχερῶς καὶ ἐν τῷ στόματί σου.
4. Ἐγὼ δὲ πάλιν παριστῶ κοινὴν ἀντωνυμία.
5. Τέλος ἐγὼ 'μαι ποταμὸς γνωστὸς 'στὴν ἱστορία.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Ἀκαβάλα.

193. Πυραμίς.

+	Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσον τῆς
★ + ★	=Ζῶον. [Ἑλλάδος.
★ ★ + ★ ★	=Ἔντομον.
★ ★ ★ + ★ ★ ★	=Πόλις τῆς Μακεδονίας
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★	=Πόλις τῆς Ρουμανίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου.

194. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἄπις καὶ ἡ Ρέα, ὁ Ἕκτωρ καὶ ἡ Ἶρις,
Ὁ Βασιλεὺς Δαρεῖος, ὁ Γύψος καὶ ἡ Σμύρις,
Ὁ Κόδρος ὁ γενναῖος καὶ ὁ σορὸς Θαλῆς
Μ' ἐδάνεισαν ἓν γράμμα
Καὶ ἔκαμα ἐν τῷ ἅμα
Ζωγράφον καλλιτέχνην ἀρχαίας ἐποχῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ Χαλόγγου.

195. Σύνθεσις Λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων συλλαβῶν, σχηματίσον πέντε ἐπίθετα σχεδὸν συνώνυμα:

φος, πε, ει, ος, μορ, πα, ω, καλ, ρι, ευ, λι, ραι, καλ, δης, ρει, λης, ευ, ος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζυλλίκας.

196. Μαγικὴ Νῆσος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς νήσου, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

πέτρα, αἷμα, κινῶ, καλῶ, τέμνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνοιχτέρου.

197. Μισοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν τὸνομα ἀρχαίου Βασιλέως:

1, Θεὸς ἀρχαῖος. 2, Ζῶον. 3, Γεωμετρικὸν σχῆμα. 4, Πρόσωπον τῆς Γραφῆς. 5, Αἴσθημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοραλίας Μασσαί.

198. Φωνηεντόλιπον.

χ ρ - κ ρ - μ ρ - κ - χ - ν ν - τ - σ π τ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου

199. Γρῖφος.

Ο Ο πα Ο Ο πα Ο πα Ο Ο	Ο Μ Ροῦ R ἴζου +	πέλις πόλις πόλις πόλις πόλις πόλις πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρδίας ὑπὸ Πέτραν

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁπωσδ.] καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρις τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Ἐπιθυμῶ νὰ ἀνταλλάξω Μικρὰ Μυστικὰ μὲ τοὺς ἐν Σμύρνῃ Συνδρομητάς. — *Δαφνοστεφὴς Ναύαρχος.* (Α—27)

Ἔχομαι εἰκονογραφημένα δελτάρια ἐκ πάσης πόλεως καὶ οἱ βουλόμενοι ἂς μοῦ ἀποστείλουν· *Μαρίαν Κ. Πολέμη*, *Ἄνδρον* (Mlle Marie C. Polémis, Andros, Grèce) (Α—28)

Δίδω γραμματόσημα διαφόρων ἐθνῶν ἀντὶ εἰκονογραφημένων δελταρίων. Ἐπίσης δὲ καὶ ἀντὶ Κρητικῶν γραμματοσήμων. — *Μίνως Κριαρᾶς, Κέρκυρα.* (Α—29)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.